

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνηος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 43

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

— Κύριε ἀστυνόμε, σὰς παρουσιά-
ζω τὸ γιὸ τοῦ βασιλιά τῶν Ἀκουτο-
νάρ καὶ τὴν ἀγκυλοῦθιά του.

Ἡ λέξη «βασιλιάς» ἔφερε τὸ ἀπο-
τέλεσμά της. Ὁ ἀστυνομικὸς μαλά-
κωσε καὶ ρώτησε εὐγενικᾶ:

— Ἐχετε ἄδεια νὰ κυκλοφορεῖτε
ἐνοπλοὶ στοὺς δρόμους;

— Ὁχι, κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἠξέ-
ραμε ὅτι χρειάζεται ἄδεια.

— Χρειάζεται. Ἐλάτε καὶ θὰ τα-
κτοποιηθῆτε στὸ τμήμα.

Στὸ μεταξύ εἶχε μαζευτεῖ ἀπειρο-
πλήθος κι' ἡ βοή ἦταν ἀπερίγραπτη.
Οἱ ἀστυνομικοὶ τότε φώναξαν τρία
ἀμάξια.

— Ἐμπρός, ἐμπάτε μέσα!

Μπήκαν ὅλοι μέσα καὶ τελευταῖος
ὁ στρατηγὸς με σφιγμένη τὴν καρδιά
του. Ἀκόμη καὶ τὸ κανόνι τὸ φόρτω-
σαν κοντὰ στὸν ἀμαξῶ καὶ τὸ σκέπα-
σαν με μιὰ κουβέρτα γιὰ νὰ μὴν κάνει
ἐντύπωση.

Στὸ τμήμα, εὐτυχῶς, τὰ πράγματα
τακτοποιήθηκαν. Ὁ Αὐγουστός δήλω-
σε ὅτι ὁ πρίγκιπας γνωρίζεται με τὸν
Ὑπουργό, ἔδειξε τὸ συστατικὸ γράμ-
μα γιὰ τὸ διευθυντὴ τοῦ Ἐνεχυροδα-
νειστηρίου κι' ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ἐ-
παναλάβουν τίς στρατιωτικὰς ἐπιδεί-
ξεις στοὺς δρόμους.

Ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἄφισε ἐλεύθερους
κι' ἔφυγαν με τὰ ὅπλα τους καὶ με
τὸ κανόνι, δηλαδή, ὅπως λέν στὴ στρα-
τιωτικὴ γλῶσσα, με ὅλες τίς τιμὲς τοῦ
πολέμου.

Ὅσπου, ὅταν ἔφτασαν στὴ «Διάννα»,
ὁ Ἡρακλῆς ἄφισε τὸ θυμὸ του νὰ ξε-
σπάσει.

— Βρωμότοπος! εἶπε. Νᾶσαι στρα-
τηγὸς καὶ νὰ σὲ πιάνουν στὸ δρόμο
οἱ παλιοχωροφύλακες καὶ νὰ σὲ φορ-
τώνουν στάμαξι! σὰ μπαζύλο! Πφ!

— Ἀο, γιές! φώναξε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ
ὁ φιλόσοφος. Σὲ λίγες μέρες στὴν Ἀ-

φρικὴ, καὶ κεὶ δὲν ἔχει ἀστυνομικούς!

— Μακάρι νὰ μὴν ἔχει! εἶπε ὁ
Ἡρακλῆς. Ἐχει ὅμως Μπαταμποῦμ
καὶ κόβουν χρίτσι-χρίτσι τὸ κεφάλι
καὶ ψήνουν ἀνθρώπους ζωντανούς.

Ἀο, γιές!

Ὁ Πατατούκας γούρλωσε τὰ μάτια

«Κοίταξε! αὐτὸς εἶναι!...» (Σελ. 377, στ. γ')

του κι' ἔγινε ἄσπρος ὡς τὸ πανί, κα-
θὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

Μὰ ὁ Μοκοκό ἦταν χαρούμενος.

— Ἐμεῖς δυνατοί, εἶπε, ἐμεῖς κά-
φουμε Μπαταμποῦμ ζωντανούς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὅπου ξαναβρίσκουμε τὸν πλοίαρχο
Μάριο.

Ξαναβρίσκουμε τοὺς φίλους μας
στὴν προκυμαῖα τῆς Μασσαλίας, τῇ

στιγμῇ ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ μπαράκ-
ρουν στὸ «Σενεγάλη», ποὺ σηκώνει
τὴν ἀγκυρά στὶς δέκα τὸ πρωὶ γιὰ τὸ
Σαλν-Λουί.

Τὸ Σύνταγμα Μοκοκό εἶναι στὶς
δόξες του, με τὰ ὅπλα του καὶ τίς ἀ-
ποσκευές του. Οἱ Μασσαλιῶτες, ποὺ ἔ-
χουν συνειθίσει νὰ

βλέπουν τοὺς ταξι-
διῶτες νὰ φεύγουν
γιὰ τίς ἀποικίες,
κοιτάζουν τοὺς φί-
λους μας καὶ λένε
μεταξὺ τους:

— Ἐνας μαῦρος
βασιλιάς γυρίζει
στὴ χώρα του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔ-
λαμπε. Καταλάβαι-
νε ὅτι τὸν ἔπερναν
στὰ σοβαρά αὐτῇ
τῇ φορᾷ. Τὰ δύο
Ἀφρικανόπουλα ἔ-
νιωθαν κάποια συγ-
κίνηση, ποὺ ἔβλεπαν ὅτι εἶχαν

φύγει πιά ἀπὸ τὸ καταραμένο ἐ-
κείνο Παρίσι, ὅπου γνώρισαν τό-
σες θλίψεις.

Ἀλλ' ὅτε εἶχαν τὴν τύχη νὰ
μάθουν ὅτι ὁ «Σενεγάλης», τὸ
πλοῖο ποὺ θὰ τοὺς πήγαине στὴν
Ἀφρική, τὸ κυβερνοῦσε ὁ πλοῖ-
αρχος Μάριος, ὁ καλὸς ναυτικός,
ποὺ τὸν εἶχαν γνωρίσει ὅταν ἐρ-
χόνταν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ «Σενεγάλης» δὲν εἶχε διπλα-
ρῶσει στὴν προκυμαῖα, ἀλλὰ εἶ-
χε ρίψει τὴν ἀγκυρά πρὸ μέσα,
στὸ λιμάνι, κι' ἔπρεπε νὰ μποῦνε
σὲ βάρκα γιὰ νὰ τὸν φτάσουν. Οἱ φί-
λοι μας σεργιανοῦσαν στὸ μῶλο, πε-
ριμένοντας τὸν Αὐγουστό, ποὺ εἶχε ἀ-
ναλάβει νὰ κανονίσει τίς τελευταῖες
διατυπώσεις: νὰ πληρώσει τὸ ξενοδο-
χεῖο, τ' ἀμάξια κλπ. Ὁ Μοκοκό, με
τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του, διέκρινε
τὴ σιλουέτα τοῦ καλοῦ πλοίαρχου ἀ-
πάνω στὸ βαπόρι.

— Κοίταξε, Ἰσλέ, αὐτὸς εἶναι! εἶπε

Αυτὲς τὲς χαρούμενες στιγμὲς, ποῖος ἀραγε ἦταν σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Πατατούκα, πού τὸν τραβοῦσαν χωρὶς νὰ θέλει στὴν μακρυνή Ἀφρική, γιὰ νὰ κάμει τί; νὰ πολεμήσει! αὐτὸς πού δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση στὰ στρατιωτικά.

Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε καθαρά: Ὁ

— Στὴ φυλακή, λιποτάχτη! Δεκαπέντε μέρες φυλακή! —

φίλος μας δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος. Κι' εὐκολα μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει κανεὶς τὰ πονηρὰ βλέμματα, πού ἔρχονταν τριγύρω του, στὴν προκυμαία τῆς Μασσαλίας. Κοίταζε ἀπλοῦστατα πῶς θὰ κατάρφανε νὰ τὸ σκάσει.

Κι' ἤξερε καλὰ πῶς δὲν τοῦμενε καὶ πολλὸς καιρὸς: Ἄμα πατοῦσε μιὰ φορά τὸ πόδι του στὸ «Σενεγάλη», δὲ μπορούσε πιά νὰ ξεμπλέξει. Ὡστε, ἔπρεπε νὰ βρεῖ μὲ κάθε θυσία ἕναν τρόπο, ὅποιοδήποτε τρόπο νὰ τὸ σκάσει.

Μὰ πῶς, ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς Ἡρακλῆς τὸν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶν κι' ἀπὸ πολλὸ κοντά; Σὲ μιὰ στιγμή, νὰ κι' ὁ Αὐγουστός πού φτάνει τρεχάτος. — Ὅλα τακτοποιήθηκαν! λέει στὸ Μοκοκό. Νὰ μπαρκάρουμε!

— Νὰ μπαρκάρουμε!

Φωνάζουν δυὸ βαρκάρηδες, μὰ τὴ στιγμή, πού εἰν' ἔτοιμοι νὰ μποῦν στὲς βάρκες, ἀκοῦν νὰ τοὺς μιλοῦνε:

— Σταθῆτε, σὰς παρακαλῶ, μιὰ στιγμή μόνο!

Ἦταν ἕνας φωτογράφος, πού ἀκουσε πῶς φεύγει ἕνας μαῦρος πρίγκιπας κι' ἤρθε νὰ τὸν φωτογραφίσει γιὰ κάποιο περιοδικό.

— Δὲν ἀδεύαζουμε! εἶπε ὁ Αὐγουστός. Εἴμαστε πολὺ βιαστικοί.

— Μὲ συγχωρεῖς! ἀπάντησε ὁ Ἡρακλῆς. Προφταίνουμε νὰ ποζάρουμε

μπροστὰ στὴ μηχανή τῆς ἀθανασίας!

Καὶ στὴ στιγμή ὁ στρατηγὸς παρέταξε τὸ στράτευμά του σὲ τάξη μάχης, ἔδωσε δυὸ-τρία παραγγέλματα καὶ στάθηκε σὲ στάση προσοχής. Ὁ φωτογράφος πῆρε τὴν πλάκα του κι' ἔφυγε εὐχαριστώντας. Ὁ Ἡρακλῆς πρόφτασε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ τελευταῖο μπιλιέτο πού εἶχε τυπώσει:

ΗΡΑΚΛΗΣ
Πρῶν ἀθλητῆς τοῦ Ἱπποδρομίου Φερνάντι
Διευκρίτης τοῦ Στρατοῦ
τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπας Μοκοκό.
Διευθύνει τὴν ἑκστρατεία, στὴν Ἀφρική.

Ἀφοῦ ξεπλήρωσε αὐτὸ τὸ χρέος του πρὸς τὴν ἱστορία, ὁ στρατηγὸς μπῆκε μαζί μὲ τὸ στράτευμά του σὲ μιὰ βάρκα. Μὰ ἡ μικρὴ καυστήρησέ τους ἔδωσε καιρὸ στὸν Πατατούκα νὰ μπεῖ σὲ μιὰ ἰδιαίτερη βάρκα καὶ ν' ἀκολουθεῖ μόνος του τὸ ἐπίλοιπο στράτευμα.

— Καλύτερα ἔτσι, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ πονηρός. Τὴ στιγμή, πού θ' ἀνεβαίνουν στὸ βαπόρι, τὸ σκάζω ἐγὼ κι' ὕστερ' αὖς τρεχουν νὰ μὲ πιάσουν. Θὰ βρεθοῦν καὶ θὰ φύγουν χωρὶς νὰ

μὲ πάρουν μαζί τους.

Τὰ σχέδια τοῦ Πατατούκα πῆγαιναν καλά, γιὰτὶ ὁ Ἡρακλῆς παραπρόσεχε στὸ ἔμφε πού θὰ ἔκανε καὶ εἶχε κάπως χαλαρώσει τὴν ἐπίβλεψή του. Ὁ Πατατούκας λοιπὸν ἄφισε καλὰ-καλὰ τοὺς ἄλλους ν' ἀνεβούν κι' εὐθὺς εἶπε στὸ βαρκάρη του.

— Γύρισε πίσω! Καὶ γρήγορα!

— Μὰ κύριε, εἶπε ὁ βαρκάρης, δὲν ἔχετε καιρό. Θὰ χάσετε τὸ βαπόρι. Νά, σηκώνουν κιόλας τὴ σκάλα.

— Κάνε ὅ,τι σοῦ λέω, δὲ σοῦ ζητήσα τὴ γνώμη σου!

Ὁ Μασσαλιώτης ἦταν ἀγύριστο κεφάλι. Ἐκανε ὅ,τι τοῦλεγε ὁ πελάτης του, μὰ τὸκανε μὲ τόση ἀργοπορία, ὥστε πέρασαν κάμποσα λεπτά τῆς ὥρας κι' ἡ βάρκα ἔκανε ἀκόμη στροφές.

— Μὰ γύρισε λοιπὸν! φώναξε νευριασμένος ὁ Πατατούκας. Τράβα γιὰ τὸ μῦλο!

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ βαρκάρης κατὰλαβε ὅτι ὁ πελάτης του δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ φύγει κι' ἔτοιμάστηκε νὰ τὸ βάλει γιὰ τὸ μῦλο.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργὰ πιά.

Ὁ Ἡρακλῆς, μόλις βγήκε στὸ κατὰστρωμα, ἔκαμε ἀμέσως πρόχειρο προσκλητήριο στὸ στρατό του καὶ κατὰλαβε ὅτι κάποιοι ἦταν ἀπών.

— Ἀ, τὸν παλιάνθρωπο! φώναξε μὲ

μεγάλου θυμό. Τόσκασε! Λιποτάχτηκε!

Ὁ Μοκοκό κατὰλαβε τί ἔτρεχε καὶ κοίταζε ἐρευνητικὰ ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα διὰ τὲς βάρκες. Δὲν ἀργήσε ν' ἀνακαλύψει ὅ,τι ζητοῦσε. Φώναξε κοντά του τὸν Ποῦμ-Ποῦμ καὶ τοῦδειξε ἕνα σῶμα πού ἦταν πλαγιασμένο καὶ κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Γιατὶ βλέπετε, ὁ πονηρὸς Πατατούκας εἶχε κι' αὐτὴ τὴν προφύλαξη, νὰ κρυφτεῖ ἐξευτελιστικὰ μέσα στὴ βάρκα του!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ

Τὴ σκεβρωμένη θύρα τὸ κλειδί τοῦ ἐξωκκλησιῶ ἀνοίγει καὶ ἀντάμα χλωμὴ κυρία μὲ ξανθὸ παιδί νὰ ξετελέσουν μπαίνουν τὸ τάμμα.

Χτυπᾷ γλυκὰ τὸ σήμαντρο σπερνὸ καὶ σμίγει ἡ μυρωδιά ἀπὸ τὸ βανάι, τὸ σκόνινο, τὸ φλυσκόνι στὸ βουδὸ μὲ τὴ χροσὴ πού βγάζει τὸ λιβάνι.

Μπαίνει σκυφτὰ κρατώντας ὁ βοσκὸς τὸ σκούφο του, τὴ γλίτσα, τὸ σουραῦλι, κι' εἰν' ἱλαρὸ στὸ νάρθηκα τὸ φῶς κι' ἀθῶα εἰν' τάρνακλα στὸ προαυλί.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΜΠΕΛΛΑ-ΒΙΣΤΑ

Στὴ Ρόζα Ρούσσου

Καθὼς στρέφουμε τὸ μῦλο, ἀπλώνεται μπροστὰ μας ὥραια, μαγευτικὴ. Ἐχει κρατήσῃ τ' ὄνομα ὁ δρόμος αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἑνετικῆς κατοχῆς καὶ κανένας ὡς τώρα δὲ βρήκε ὄνομα πού νὰ τῆς πᾶει καλύτερα. Δεξιά, μιὰ σειρά σπίτια μεγάλα, μ' ἀπλόχωρες βεράντες κι' ὀλόδροσους κήπους. Πέρα, στὸ βάθος, τὰ χιῶτικα βουνά, βαμένα μενεξελιά, ψηλά, σὰν γίγαντες ἀκλόνητοι, στημένοι καὶ ἀπὸ αἰῶνες. Καὶ στὴν πρὶ ψηλὴ κορυφή, τὸ μοναστήρι τ' Ἀγ. Μάρκου ὀλόλευκο ἀπλώνεται, μὲ συντροφιά πρὸ πέρα τὸ θαυμάσιο δάσος ἀπὸ πεύκα.

Ἀριστερὰ ἡ θάλασσα, ἡ ἀσίγητη, ἡ αἰώνια θάλασσα. Κι' ἀντίκρυ, τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς, πού μόλις διακρίνονται μέσα σι' ἀμφίβολο φῶς τοῦ δειλινοῦ καὶ μοιάζουν πρὶότερο μὲ σύννεφα λευκά, ἀνώμαλα. Σκόρπια τὰ σπιτάκια, τὰ κατὰσπρα, μοιάζουν τώρα σὰν ἐρημωμένα, σὰν ὄρφανὰ καὶ λυπημένα. Ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά μερικοὶ πρόσφυγες, κάθονται καὶ τὰ κοιτάζουν, κι' ἡ λύπη σκοτεινιάζει τὴν ὄψη τους. Αὐτὰ τὰ σπιτάκια, τ' ἀγαπημένα τους, τάχα θάνοϊζουν γι' αὐτοὺς ποτέ;

Στὰ πρῶτα βράχια, μετὰ τὸ μῦλο, παίζανε πάντα τὰ παιδιὰ. Ἐπὶ ὀλίγα, μ' ἀνασηκωμένα πανταλονάκια καὶ ποδίτσες, βουτοῦνε στὴ θάλασσα κι' ἀνασηκώνουν τὲς πέτρες ψάχνοντας γιὰ καθούρια. Γυρίζανε πάντα μ' ἀδεια τὰ χέρια. Τὰ καθούρια εἶναι πονηρά, θο-

λῶνουν μὲ τ' ἀταχτα πηδήματά τους τὰ νερά, καὶ κρῦβονται στὲς πρὶ κρυφὰς τρύπες. Ἡ ἀρπαξὴν μὲ τὲς δαγκάνες τους τὰ μικρὰ δαχτυλάκια πού ἀναγκάζονται ν' ἀφίσουν τὴ λεία τους. Μὰ τί μ' αὐτό; Ἐπαίζουν, γελοῦσαν, ἔκαναν τὸν κόσμον νὰ τὰ κοιτάζει μὲ θαυμασμό, μὲ πόθο, μὲ κάποια ζήλεια ἰσως. Εἶναι τόσο φωτεινὰ τὰ μέτωπα, τὰ πρόσωπα γελαστὰ καὶ τὰ γέλια αὐθόρμητα, καθάρια, ἀγνὰ σὰν τὲς λευκὲς ψυχὲς τους. Ἐρημα πάντα τὸ βράδυ τὰ μπάνια. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου. Κι' ὅταν λούζονται τὰ παιδιὰ, εἶναι χαρούμενα πάντα. Γελοῦν, ξεφωνίζουν καὶ θέλουν ἐρημιά. Τὰ βλέμματα τῶν διαδχτῶν πού θὰ πέσουν πάνω τους, τοὺς παίρνουν τὴ διάθεση, τὸ γέλιο. Κι' ὅταν ὁ ἥλιος λείπει, δὲ εἶναι σκοτεινὰ. Ἀς μένουν τώρα ἐρημα...

Ἐδῶ, στὸ γεφύρι, σταματοῦμε πάντα. Κοιτάμε τὰ νερά τῆς θάλασσας, πού μπαίνουν βαθεία, καὶ τὰ ψαράκια πού ἀναδεύονται χαρούμενα. Τὰ βούρλα πού καθρεφτίζονται μέσ' σ' αὐτὰ γαλήνια νερά, τὲς ἀνέρες σκιὲς πού ἀπλώνονται, γλυστροῦν καὶ χάνονται μὲ μιὰς. Κοιτάμε παρέχει τὲς καλαμιές, πού λικνίζονται ἀπαλά, σκύδουν ἀργὰ κι' ἐπίσημα σὰν ἀρχοντικές ψηλόλιγνες κυράδες χαμένων χρόνων. Τὰ ὠραία, κατακόκκινα σύννεφα, πού κατεβαίνουν ἀργὰ μπρὸς στὴ δύση, ὅμοια μὲ πορφύρα μεγαλόπρεπη, καμωμένη ἀπὸ πύρινες φλόγες. Καὶ τὲς ψηλὲς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων, πού στέκονται ἀκίνητες, ἐπιδητικὲς σὰν πελώρια δάχτυλα γιγάντων πού προστάζουν σιωπὴ. Κι' ἀλήθεια, τίποτα δὲν ταραίζει τὴν ἀπόλυτην ἡρεμία τοῦ δειλινοῦ. Καὶ τ' αὐτοκίνητα ἀκόμη κυλοῦν ἀθόρυβα, καὶ προχωροῦν πάντα βουδὰ, πρὸς τὸ Κοντάρι, τὸν Κάμπο καὶ τ' ἄλλα προάστεια. Ὅλα σιωποῦν σὰν κάποια θλίψη μυστικὴ νὰ τὰ βραδίνη. Εἶναι ἀραγε ἡ ἀπειλή τοῦ φθινοπώρου καὶ τῆς χειμωνιάτικης πλῆξης πού θ' ἀκολουθήσῃ, πού τὰ πιέζει σὰν κακὸς βραχνάς, ἡ μήπως ἔχουν δὲ ἀπηρεασθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιὰ τοῦ σοῦρουπου, πού κανένας κρότος δὲν πρέπει νὰ ταραΐζει; Ἐχει μαγέψει τὲς ψυχὲς μας ἡ θεὰ ὁμορφιὰ τῶν δειλινῶν αὐτῶν. Καὶ θὰ θέλαμε νὰ πάμε στὴ μυστηριώδη αὐτὴ γωνιά τῆς ἀκρογιαλίας, νὰ ξεπλωθοῦμε καὶ ν' ἀφίσουμε τὴ θλίψη μας τὴ μυστικὴ νὰ ξεχυθῇ σὲ δάκρυα βουδὰ. Ἀλλά... δὲν εἶναι κανένας λεύτερος νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει.

Μακρυὰ, στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ἀγίας Ἐλένης, τὸ γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου μᾶς τραβᾷ μὲ τὴ θεὰ γαλήνην του. Μὰ βρίσκεται τόσο μακρυὰ, ὅς εἰς οἱ ἐπιλήσεις πῆγαιναν χαμένες. Καὶ γυρίζουμε στὰ σπίτια μας μὲ τὲς ψυχὲς γεμάτες συγκί-

νηση. Πνίγουμε τὸν πόθο πού μᾶς σπρώχνει πρὸς κάποιο μοναχό, θλιμμένο μικρούλη, πού προχωρεῖ ἀργὰ, διστακτικὰ πρὸς τὸ γεφύρι, ἀθόρυβα σὰ λευκὴ σκιά. Φαίνεται τόση λύπη στὸ

προσώπαι του. Καὶ θὰ θέλαμε νὰ σκύψουμε πάνω του, νὰ τὸ χαϊδέψουμε μὲ στοργή, μ' ἀφοσίωση. Ὡ, νάτανε κανένας λεύτερος νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει!

Χίος, Αὐγουστός 1927

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΜΕΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

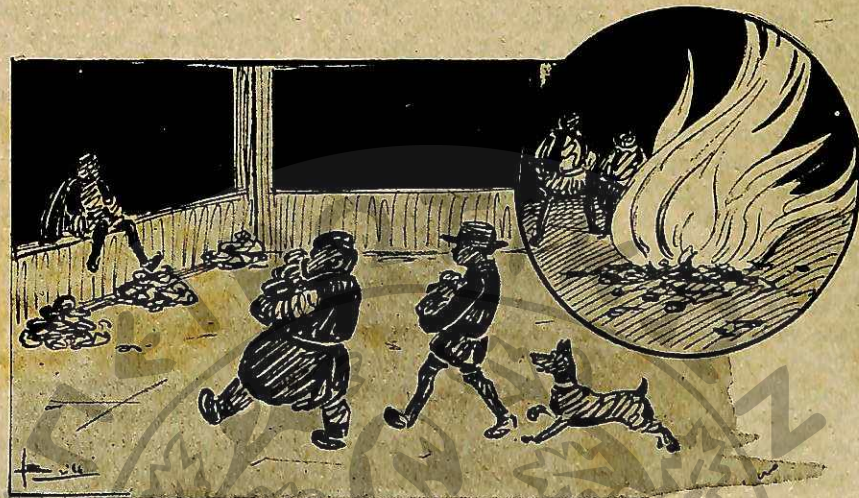
ΜΓ'.

Πήδησε ἀμέσως στὸν αὐλόγυρο, μάζεψε τοὺς συντροφους του καὶ τοὺς ὀδήγησε νὰ κάμουν τὲς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀντίσταση.

— Καὶ τί προετοιμασίες; εἶπε ὁ κακόμοιρος ὁ Φούσκας. Μποροῦμε μεις νὰ τὰ βάλουμε μ' ὅλο τὸ στρατό;

— Πάλι τὰ ἴδια! φώναξε ὁ Μπέμπης μὲ θυμό. Δεῖλε, πού θὰ πάσῃ στὸ λαμό σου καὶ τὴ γενναία μου Φεβρονία!... Τί στρατὸ κοπανίζεις; Πόσος εἶναι δῶ-πέρα;... Δέκα, εἴκοσι, πενήντα νομάτοι; Τοὺς κἀνω ζᾶφτι μονάχος μου! Δὲν εἶδες κοτζᾶ. Μεμὰ πῶς τόκοψε λάσπη μπροστὰ μου; Δὲν εἶδες κοτζᾶμ-Ἐγγλέζο;... Ἐλα! ἄσε τοὺς φόβους καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέω, νὰ δοξαστῇς!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς οὔτε ὁ τρελο-Μπέμπης δὲν εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὰ ὅπλα τους καὶ τὰ πολεμοφόδια τους... Οἱ σάνιδες βέβαια ἔκαναν φοβεροὺς κρότους ὅταν χτυποῦσαν στὲς πλάκες τοῦ αὐλόγυρου κι' ἡ ἡχώ τῶν λόφων τοὺς ἀντιλαλοῦσε σὰν τουφεκιές. Καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Φούσκα κροτοῦσε σὰν ἀληθινό. Ναί, μὰ ὅ,τι ἄξιζαν οἱ σφεντόνες δὲν ἄξιζε τίποτα. Καὶ γι' αὐτό, τὸ πρῶτο πού ἔκαμε ὁ ἀρχιδήμεταρχος ἦταν νὰ βάλῃ τὴ συμμορία νὰ κουβαλήσῃ πέτρες ἀπὸ τὴ σπηλιά. Κουβάλησε κι' αὐτός, καὶ σὲ λίγο σχηματίσθηκαν στὸν

αὐλόγυρο, κοντὰ στὰ πεζούλια, τρεῖς σωροὶ πέτρες, ἕνας γιὰ κάθε πολεμιστῇ. Αὐτὲς τὲς πέτρες θὰ σφενδόνιζαν ἀπὸ πάνω βροχή κι' ὁ στρατὸς ὅπου φύγει-φύγει!

Ἀλλά ὁ Μπέμπης ἔκαμε καὶ κατὶ ἄλλο πού τοῦ φάνηκε πολὺ καλύτερο: Μάζεψε στὴ μέση τοῦ αὐλόγυρου ὅσο ἄχερο κι' ὅσο ξύλο ὑπῆρχε στὴ σπηλιά. Κι' ἀνάψε μιὰ μεγάλη φωτιά, πού οἱ γλώσσες τῆς, ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ λόφου στὴ γαλήνια νύχτα, ἀνέβαιναν ἴσια στὸν οὐρανό. Κι' ὅλο τῆς ἔρχονταν ξύλα, σάνιδια, κι' ὅ,τι ἄλλο περὶ τὸ πρᾶγμα μπορούσε νὰ καῖ, γιὰ νὰ διατηρηταῖ ἄσβυστη.

— Αὐτὴ ἡ φωτιά εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ σωτηρία μας! ἔλεγε στὰ συντρόφια του.

— Γιατί; ρωτοῦσε ὁ Φούσκας πού δὲν τὸ παραπίστευε.

— Ἀσε καὶ θὰ ἰδῇς. Ἐχω τὸ σχέδιό μου! Θὰ τοὺς κάψουμε.

— Μὴ μᾶς κάψουν ἐκεῖνοι ὅταν θάναβουν ἐδῶ πάνω καὶ θὰ βροῦν ἔτοιμη τὴ φωτιά;... μουμεμούρισε ὁ Φούσκας.

— Δάγκωσε τὴ γλώσσα σου! φώναξε ὁ Μπέμπης. Καὶ ποῖον, μωρέ, θὰ φῆσω ἐγὼ νὰ ζυγώσῃ δῶ-πάνου; Καπετὰν-Καραμανίκαρο μὲ λέν ἐμένα!

— Ἀσε, σοῦ λέω, καὶ θὰ ἰδῇς!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΛΟΪΣΤΡΑ

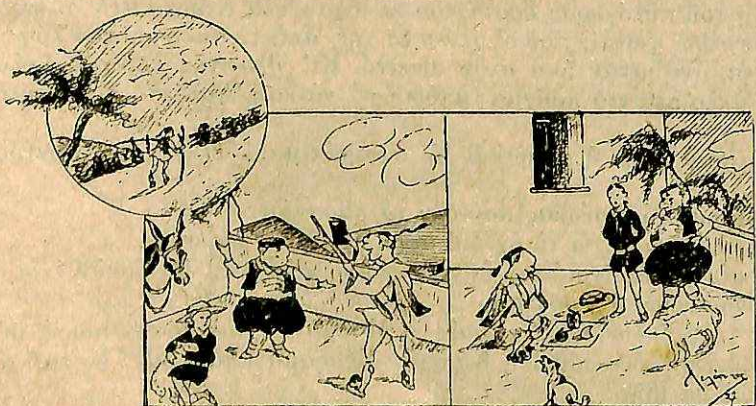
Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τὴν τραπεζαρία, φουσών-
τας, μὲ τὴν ἔφεραν σιγά-
σιγά στὴν κρεββατοκάμαρα.
Ντυνόμενον τὴν πρωϊνὴ ἐκεί-
νην ὥρα καὶ ἤξεραν πὼς θὰ χαϊρό-
μουν νὰ τὴν ἰδῶ... Κι' ἀλήθεια πόσο
χαρούμενα ξαπνιάστηκα! "Α!... ὦ!...
καλὸς τὴν... "Απλῶς εὐθὺς τὰ χέρια
νὰ τὴν πιᾶσω, νὰ τὴν ξαναφῶ,
νὰ τὴν φουξῶ, νὰ τὴν παῖξω, νὰ τὴν
κάμω ἕναν περίπατο στὴν κάμαρα, κι'
ὕστερα νὰ τὴν ἀφῶ νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ
μολοῦν καὶ ἄλλοι. Μὰ πού! "Ετσι
εὐκολὰ πιάνεται μιὰ μολοῖστρα;
"Εν' ἀνεπαίσθητο ρεῦμα τὴν πῆρε, τὴ
σῆκωσε, τὴν ἀνέβασε ὡς τὸ ταβάνι.
Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ κατεβαίνει... "Α!...
ὦ!... θὰ τὴν πιᾶσω, νὰ τὴν... Μὰ
στὸ κατέβασμα, τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο
βρέθηκε μπροστά της καὶ διαμιάς, μὲ
μιὰν ἀλλόκοτη ὁρμή, σὰ νὰ τὴν τρά-
θηξαι ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, πετάχτην ἔ-
ξω. Πιάσ' τη τῶρα!... Τὴν κοίταξα,
ἄσπρη-ἄσπρη μὲς τὸ γαλάζιο, ὡς
ποὺ τὴν ἔχασα. — Στὸ καλὸ, μολοῖ-
στρα! Πήγαινε νὰ μολοῖσῃς κι' ἄλ-
λοῦ...

Εἶχα ξαναγίνει παιδί. Αἰσθανόμουν
δὴ ἐκείνη τὴν χαρὰ ποὺ μὲ κυρίευε
στὰ μικρά μου χρόνια ὅταν ἔδλεπα
μιὰ μολοῖστρα νὰ μπαίνει ἀπ' τὸ
παράθυρο στὴν κάμαρα καὶ νὰ μὲ πλη-
σιάζῃ στὸ κρεββατάκι μου ἢ στὸ τρα-
πεζάκι μου, πραγματικῶς σὰν κάτι
νάθελε νὰ μοῦ πῇ στ' αὐτί...

Πολλὲς φορές τὴν ἔδλεπα μπρο-
στά μου χωρὶς νὰ ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶχε
μπεῖ. "Η ἀνοίγοντας μιὰ κάμαρα, μιὰ
σάλα, τὴν ἔβρισκα μέσα νὰ τριγυρίζῃ.
Τί μυστήριον ποὺ εἶχε γιὰ τὴν παιδι-
κή μου ψυχὴ τὸ κατάσπρω, τὸ ἀπαλό,
τὸ ἄγνόν, τὸ φτερωτὸ αὐτὸ πλασματάκι!
Γιατὶ ἡ μολοῖστρα μοῦ φαινόταν
ἀληθινὰ ζωντανή. Δὲ μπορούσα νὰ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Σκίτσο τῆς Αἰλάντας (Γ' Βραβεῖον)

φαντασθῶ πὼς ἦταν λουλούδι ἢ σπό-
ρος ἑνὸς λουλουδιοῦ, ποὺ ξεκολλοῦσε
ἀπὸ τὸ κατάνι του καὶ πετοῦσε ἔτσι
στὸν ἄέρα κι' ἀπ' τὸν ἄέρα, σὰν ἕνα
κομματάκι χαρτί... Καὶ θυμοῦμαι ἁ-
κόμα τὴν ἐκπλήξη καὶ τὴν κάποια
ἀπογοήτευση ποὺ δοκίμασα μιὰ μέρα,
ὅταν ξαπνικά ἀνακάλυψα τὴν πηγὴ τῆς:
Εἶχ' ἀνεβῆ στὸν τοῖχο τοῦ περβολιοῦ
μας. "Εκεῖ-πάνω, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα πε-
ρλόχοντα, ἦταν ἕνα ξερὸ πιά φυτὸ, ἀγκά-
θι, ποὺ ἤξερα πὼς τὸ λένε ζωχό. Εἶχε
καὶ ξερά λουλούδια, ποὺ τὰ στεφάνωνε
ἕνα ἄσπρην πρᾶγμα σὰ μπαμπάκι...
Μιὰ στιγμὴ φύσησε. Εἶδα τότε ἕνα
κομμάτι ἀπὸ τὸ μπαμπάκι ἐκείνο νὰ
ξεκολλᾷ, νὰ φεύγῃ, νὰ σκορπίζεται, νὰ
χωρίζεται σὲ τόσα μικρά μικρά κομ-
ματάκια. Καὶ καθ' ἕνα ἀπ' τὰ κομμά-
τια αὐτὰ εἶδα πὼς ἦταν... μιὰ
μολοῖστρα!

"ὦ, τί πολλὲς μολοῖστρες!... Ποτέ
μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσες μαζί!... Κάθε
φορὰ ποὺ φουσούσε, ξεκολλοῦσαν κι'
ἄλλες, κι' ἄλλες. Καὶ σὲ λίγο τὸ περ-
βόλι γέμισε... "Ὅστε ὁ ζωχὸς τὴς
ἔκνε. Δὲν ἦταν παρὰ κομματάκια ἀπ'
τὰ ξερά λουλούδια τοῦ ζωχοῦ. Καὶ
κάθε λουλούδι εἶχε τέτοια ἀμέτρητα.
Στὴν ἀρχὴ ξεκινούσαν ζαρωμένα, πι-
εσμένα, ὅχι ἐντελῶς σφαιρικά. Σὲ λίγο
ὅμως, μὲ τὸν ἄέρα, μὲ τὸ πέταγμα,
ἀνοίγαν, ξεδιπλωνόνταν, ξεζάρωναν,
ἐπαιρναν τὸ σφαιρικὸ τους σχῆμα. Καὶ
καθ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ γίνονταν μιὰ τέλεια, μιὰ
πανόμορφη, μιὰ θαυμάσια μολοῖστρα.

Εἶδατε σεῖς ποτέ; "Η ξέρετε γιὰ τί
πρᾶγμα σὰς μιλῶ τώρα;... Οἱ μο-
λοῖστρες δὲν εἶναι βέβαια τόσο
σπάνιες. Ζωχοὶ φυτρώνουν παντοῦ.
Δὲν ξέρω ὅμως ἀν τὴς λένε καὶ σεῖς
μολοῖστρες. Μόνο στὴν πατρίδα
μου μπορεῖ νὰ τὴς λένε ἔτσι. "Αλλοῦ
ξέρω πὼς τὴς λένε μούσα φίρι σες.
Κ' ἄλλοι ἴσως ἄλλοιως. Πῶς ἤθελα
νὰ ξερα τὰ διάφορα κατὰ τόπους ὀνό-
ματα. Καὶ μαζί μ' αὐτὰ, καὶ τὴς
διάφορες λαϊκὲς δοξασίες. "Εμεῖς π. χ.
ποὺ τὴς λέμε μολοῖστρες, πιστεύου-
με πὼς ἔρχον-
ται κάτι νὰ μᾶς
μολοῦν.

"Εκείνοι ποὺ
τὴς λένε μού-
σα φίρι σες,
πιστεύουν πὼς
προμηνοῦν τὸν
ἐρχομὸ κάποι-
ας ἡ κάποιοι.
Θὰ μοῦ κάμῃ
χάρη λοιπὸν ὁ
ποῖος ξέρεῖ νὰ
μοῦ γράψῃ πὼς
ὀνομάζουν τὴ
μολοῖστρα
στὸν τόπο του

καὶ τί πιστεύει γι' αὐτὴν ἐκεῖ ὁ λαός.
Εἶναι, βλέπετε, ἕνα πραγματάκι τό-
σο περίεργο, τόσο ὁμορφο, τόσο χτυ-
πητό, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν κινή-
σῃ τὴ λαϊκὴ φαντασία. Τὴν εἶδατε πο-
τέ, τὴν παρατηρήσατε ἀπὸ κοντά;
"Ενα μικροσκοπικὸ, κιτρινωπὸ δαχτυ-
λιδάκι στὴ μέση, ποὺ ἀπ' αὐτὸ ξεκι-
νοῦν ὅλες ἐκεῖνες οἱ λεπτότατες, οἱ
ἀράχνινες κλωστήρες, — οἱ ἄχτινες δὲ
ποῦμε, — ποὺ καθεμιὰ ἔχει κι' ἀγκυ-
θία σὰν κλωστή σενίλια, καὶ ὅλες
μαζὺ σχηματίζουν ἔτσι τὴν ἀνὰερη κά-
τασπρη σφαιρούλα. Τί λευκότη, τί ἀ-
γνόγη, τί ἐλαφρότη καὶ τί εὐκινησία!
Γι' αὐτὸ ἡ μολοῖστρα φαίνεται σὰ ζων-
τανή. Κι' εἶναι κάτι πὸ ἄσπρην καὶ
πὸ ἀνάλαφρο κι' ἀπὸ τὴ νιβάδα τοῦ
χιονιοῦ στὸν ἄέρα. Σ' αὐτὴν πιά βλέ-
πεις τί θαυμάσιον φιλοδουλεῖται ποὺ
εἶναι ἡ Φύση. Γενικά, στὸ φυτικὸ βί-
οσιον μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ καὶ νὰ
θαυμάσῃ τὰ λεπτότερα, τὰ τελειότερα
φυσικὰ καλλιτεχνήματα. Τί σχηματά-
κια πολὺπλοκα καὶ χαριτωμένα, τί μι-
κροσκοπικὰ στολίδια, κανονικὰ καὶ
κομφότατα! Κοιτάξτε τὸ λουλουδάκι
τοῦ ἀσκληπιοῦ: ἕνα δισκάκι μὲ
φεστόνι ὀλόγυρ ἀπὸ ἄσπρην μεταξωτὸ
βελούδο, φοδραρισμένο ἀποκάτω μὲ μα-
θι σκτέν' ἐν' ἀστρουλάκι στὴ μέση ἁ-
σπροκίτρινο, στιλπνὸ, ἀπὸ φιλντισί·
καὶ στὴ μέση τοῦ φιλντισινοῦ ἀστρου-
ῖν' ἄλλο, ζωγραφισμένο αὐτὸ μὲ κόκ-
κινη μπογιά. Θαυμάσιο πρᾶγμα! Κι'
ὅμως ἀκόμα πὸ θαυμάσιον, γιὰ μένα,
εἶναι ὁ φτερωτὸς αὐτὸς σπόρος τοῦ
κοινοῦ, τοῦ περιφρονημένου ζωχοῦ, —
ἡ κατάσπρη, ἡ πἀναγνη, ἡ ἀέρινη
μολοῖστρα...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΟΝΗ ΓΑΤΑ...

"Ὁ μακαρίτης Σπύρος Μηλιαράκης,
καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας στὸ Πανε-
πιστήμιον, ἐνόμισε κάποτε πὼς κι' ὁ
πολὺς κόσμος μπορούσε νὰ ἐνδιαφερθῇ
γιὰ τὰ χρήσιμα κατοικίδια ζῶα κι' ἔ-
γραψε ἕνα λαϊκὸ βιβλιαράκι γιὰ τὴν
κυνηγάρισσα τῶν ποντικῶν μὲ τὸν τί-
τλο «Ἡ γάτα μας».

Τὸ ἐτύπωσε ὁ μακαρίτης ἐκδότης Γ.
Κυδώνης, ποὺ ἔβγαλε ἐκείνον τὸν και-
ρὸ καὶ τὸ περιοδικὸ «Ἐστία». "Αλλὰ...
κανένα ἐνδιαφέρον δὲν ἔδειξε ὁ πολὺς
κόσμος καὶ, μολοντί καλογραμμένη,
κομψοτυπωμένη, εἰκονογραφημένη καὶ
πάμφθνη, — τί καιροὶ κι' ἐκεῖνοι!
— «Ἡ γάτα μας» ἔμεινε ἀπούλητη στὰ
σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ βιβλιοπωλείου.
Κι' ὁ συγγραφέας, βλέποντας μιὰ μέρα
τὴς στίβες τῶν βιβλίων, εἶπε:

— Εἶναι ἡ μόνη γάτα ποὺ θὰ τὴν
φᾶνε τὰ ποντίκια!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

"Αμα τὴν ἔδλεπαν νὰ πηγαίνει μο-
νάχῃ, θὰ καταλάβαιναν ὅτι κάτι τρέ-
χει. Θὰ πῆγαιναν τότε στὸ σπίτι, θὰ
εὑρίσκαν τὴ γριά καὶ θὰ φρόντιζαν νὰ
τὴν θάψουν.

Μόλις οἱ τρεῖς ταξιδιωτὲς ὑψώθη-
καν στὸν ἄέρα, εἶδαν ἀπὸ μακρὰ ἕνα
ψηλὸ βουνὸ ποὺ ἡ κορφή του ἔμοιαζε
μὲ γκρεμισμένο πύργο. Αὐτὸ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ Τάμ-
περγκ. Κι' ἀλήθεια, στὴ βουνοκορφή
βρισκόταν ἡ "Ακκα, ὁ "Υκζι καὶ ἡ
Κάκζι, ὁ Κόλμε καὶ ἡ Νέλζια, ὁ Βί-
ζι καὶ ἡ Κούζι, καθὼς
κι' οἱ ἔξι μικρὲς ἀγρι-
όχηνες, καὶ τοὺς περι-
μεναν. Κι' ἔκαναν κά-
τι χαρὲς μόνις εἶδαν
πὼς ὁ Φίλιππας κι' ἡ
"Αδρποπούλη κατόρ-
θωσαν νὰ βροῦν τὸν
Νίλζι "Αρχισαν νὰ χτυ-
ποῦν τὰ φτερά τους
καὶ τὴς μύτες τους, νὰ
ρωτοῦν χίλια διὰ πρᾶ-
γματα, νὰ φωνάζουν
καὶ νὰ κάνουν μιὰ φα-
σαρία ποὺ εἶναι ἀδύ-
νατο νὰ περιγραφῇ.

ΚΕΦΕΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ KAPP ΚΑΙ
ΤΟΥ ΣΤΑΧΤΕΡΟΥ
Τὸ τόσκαρο.

Σάββατο, 23 Ἀπριλίου.

"Ὁ Νίλς πετοῦσε ψη-
λὰ στὸν ἄέρα. "Απὸ
κάτω του εἶχε τὸν πλατὺ κάμπο
τοῦ "Οσγκαίτλαντ καὶ περνοῦσε τὴν
ὥρα του μετρώντας τὰ μικρά χωριου-
δάκια ποὺ ξεπρόβαλλαν πρὶν ἀπὸ τὰ
πυκνοφυτεμμένα δένδρα. Μέσα σὲ λίγη
ὥρα εἶχε μετρήσει κιάλας δεκαπέντε.
"Αλλὰ ὕστερα ἄρχισαν νὰ φανερώνον-
ται ὁλοένα καὶ περισσότερα χωριά κι'
ὁ Νίλς δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ πιά
λογαριασμὸ.

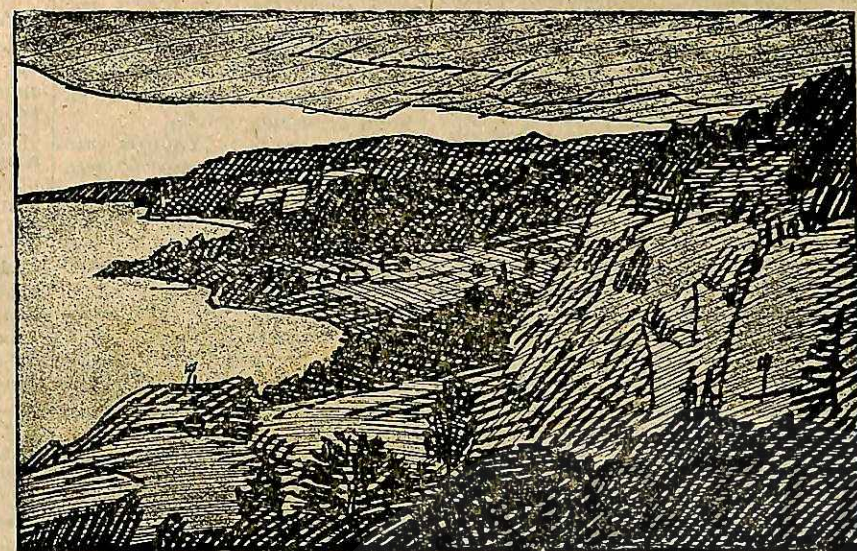
Στὸν κάμπο εἶχε λυώσει πιά ὁ πά-
γος καὶ τὸ χιόνι, κι' οἱ χωρικοὶ εἶχαν
ἀρχίσει νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ. "Εδῶ
κι' ἐκεῖ ἔδλετες μεγάλα ἀργακίνητα
βῶδια νὰ σέρνουν τάλετρι, ἄλλοι πᾶ-
λι τὸ τραβοῦσαν ἄλογα.

Οἱ ἀγριόχηνες ἔστριψαν ἀνατολικά
πρὸς τὸ κανάλι τοῦ Γκαίτακ. Κι' ἐ-
κείνο τὸ ἐτοίμαζαν γιὰ τὸ καλοκαίρι.
"Εργάτες διόρθωναν τὴς ὁχθες του καὶ
ἀλειφαν μὲ πῖσσα τοὺς μεγάλους ὁδο-
τοφράκτες. Παντοῦ ἐτοιμαζόνταν γιὰ
τὸ καλοκαίρι, καὶ στὸν κάμπο καὶ
στὴν πολιτεία. Χτίστες καὶ σοβατζή-
δες στέκονταν στὴς σκαλωσιὲς μπρο-

στὰ στὸ κάθε σπίτι γιὰ νὰ τὸ κάνουν
πὸ ὁμορφο, κι' οἱ διηρέτριες ἔσκυβαν
ἀπὸ τὰ νοικιὰ παράθυρα κι' ἔπλεναν
τὰ τζάμια. Κάτω στὸ λιμάνι διόρθω-
ναν τὰ καράδια καὶ τὰ βαπόρια.

Σὰν ἔφθασαν στὸ Νόρκοπιγκ, οἱ ἀ-
γριόχηνες ἄρσαν πρὶν τοὺς τὸν κάμ-
πο καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ βουνὸ Κολ-
μαίρντεν, καὶ γιὰ λίγη ὥρα πετοῦσαν
πάνω ἀπὸ ἕνα χαλασμένο κι' ἀνώμα-
λο ἐξοχικὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε ἀνά-
μεσα ἀπὸ βουνοπλαγιὰς κι' ἀπὸ ἀγρι-
οὺς βράχους. Αἰφνης ὁ Νίλς ἔβλεπε μιὰ
φωνή. Πετώντας στὸν ἄέρα, κουνούσε
πέρα δῶθε τὰ πόδια του κι' ἄρσηε τὸ
τόσκαρό του νὰ τοῦ πέσῃ κάτω.

— Φίλιππα, Φίλιππα, εἶπε γρήγο-
ρα γρήγορα ὁ Νίλς. Πέταξε πάλι ψη-

Τὸ βουνὸ Κολμαίρντεν

λά. Εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν μπορῶ πιά
νὰ πάρω τὸ τόσκαρό μου.

Κάτω ὅμως στὸ δρόμο στέκονταν ἡ
Αἰζα μὲ τὸν ἀδελφοῦλη της τὸν Μάτα
καὶ κοίταζαν τὸ τόσκαρο ποὺ τοὺς
εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— "ὦ, Μάτα, ἔλεγε ἡ Αἰζα, θυμά-
σαι ποὺ ὅταν περάσαμε ἀπὸ τὸ μονα-
στήρι τοῦ "Οβεδ, μᾶς εἶπαν πὼς εἶ-
χαν δεῖ ἕνα νάνο ποὺ φοροῦσε πέτσι-
να πανταλόνια καὶ τόσκαρον σὰν ἕνας
ἀπλὸς χωριάτης; Καὶ θυμάσαι ποὺ ὅ-
ταν φθάσαμε στὸ Βιτακόβλε, μᾶς εἶπε
ἕνα κοριτσάκι, πὼς εἶχε δεῖ ἕναν νά-
νο ποὺ φοροῦσε τόσκαρον καὶ πετοῦσε
πάνω στὴ ράχη μᾶς χήνας; Καὶ τὸ
θυμάσαι, Μάτα, ποὺ ὅταν γυρίσαμε
πρὶν στὴν καλύβα μας, εἶδαμε ἕναν
ἀνθρώπο ποὺ ἦταν ντυμένος ἔτσι ὅ-
πως μᾶς τὸν εἶχαν περιγράψῃ καὶ
ποὺ καθάλλινε μιὰ χήνα καὶ πέταξε
ψηλὰ μαζί της; "Ισως αὐτὸς ὁ ἴδιος
νάνος νὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ πέταξε τῶ-
ρα ἀπὸ πάνω μας καὶ ποὺ ἔχασε τὸ
παπούτσι του.

— Ναι, ἔτσι θάνα, εἶπε ὁ Μάτα.
"Αρχισαν καὶ οἱ δύο τοὺς νὰ περι-
εργάζωνται τὸ παπούτσι καὶ νὰ τὸ
κοιτάζουν μὲ περιέργεια, γιὰτὶ τὸ τόσ-
καρο ἑνὸς νάνου δὲν εἶναι ἕνα πρᾶγμα
ποὺ τὸ βρῖσκει κανεὶς κάθε μέρα στὸ
δρόμο.

— Στάσου, στάσου, Μάτα, εἶπε ἔ-
ξαφνα ἡ Αἰζα. "Εδῶ στὴν ἄκρη εἶναι
γραμμένο κάτι.

— Ναι, ἀλήθεια. "Αλλὰ τὰ γράμ-
ματα εἶναι τόσο μικρά!

— Στάσου νὰ ἰδῶ ἐγώ. "Εδῶ εἶναι
γραμμένο... εἶναι γραμμένο... Νίλς
Χόλγκερσον ἀπὸ τὸ Βεστδόμενγκεν!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πὸς περίεργο πρᾶ-
γμα ποὺ μοῦ ἔτυχε στὴ ζωὴ μου! εἶπε
ὁ Μάτα.

Τὸ βουνὸ Κολμαίρντεν.

"Ακριβῶς στὰ σύνο-
ρα τοῦ "Οσγκαίτλαντ
καὶ τοῦ Σαίρμλαντ, βρί-
σκεται ἕνα βουνὸ ποὺ
εἶναι μακρὸν πολλὰ χι-
λιόμετρα καὶ πάνω ἀπὸ
ἕνα χιλιόμετρο φαρδύ.
"Αν ὅσο εἶναι πλατὺ
καὶ μακρὸ ἦταν καὶ
ψηλό, θάταν τὸ ωραιό-
τερο βουνὸ τοῦ κόσμου.
"Αλλὰ τὸ ὕψος του δὲν
εἶναι ἀνάλογο μὲ τὰ λ-
λα. Μοιάζει μ' ἕνα με-
γάλο σπίτι ποὺ τέχουν
ἀρχίσει νὰ τὸ κτίζουν
καὶ τὰ φισαν μισοτε-
λειωμένα. "Αν ἔλειπαν
ὅμως ἀπὸ τὸ Κολμαίρ-
ντεν οἱ ἀπάτητες βου-
νοκορφὲς καὶ τὰ βα-
θὰ λαγκάδια, τὰ δέν-

δρα ἐκεῖ-πέρα ἦσαν ἄθρονα. Στὰ
πόδια τοῦ βουνοῦ καὶ στὴς κοιλά-
δες, φύτρωναν φιλόρες καὶ βελανι-
διές· σκληρὲς καὶ σημύδες ἔβρισκε
κανένας γύρω ἀπὸ τὴς λίμνες. Στὰ ψη-
λότερα μέρη τοῦ βουνοῦ ἔβρισκε κα-
νεὶς ἔλατα. Πεῦκα ὅμως ἦσαν παντοῦ,
ὅπου βρισκόταν μιὰ χούφτα γῆ γιὰ
νὰ μπορέσουν νὰ πιᾶσουν οἱ ρίζες
τους. Κι' ὅλα αὐτὰ μαζί ἔκαναν τὸ
φοβερὸ δάσος τοῦ Κολμαίρντεν ποὺ εἶ-
χε τέτοια κακὴ φήμη ὥστε, ὅποιος
ἐπρόκειτο νὰ τὸ περάσει, ἔπρεπε πρῶ-
τα νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του στὸ
Θεὸ καὶ νὰ αποφασίσει τὴ ζωὴν του. Τέ-
τοιο δάσος ἦταν!

Τὰ περισσότερα δάση φοβοῦνται
τοὺς ἀνθρώπους, σ' αὐτὸ ὅμως τὸ δά-
σος συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Οἱ ἀνθρώ-
ποι τὸ φοβόνταν γιατί ἦταν ἔτσι πυ-
κνὸ καὶ σκοτεινόν, ποὺ ὅποιος ἔμπαινε
μέσα θὰ χανόταν καὶ καμμιά φορὰ
τὸν τρώγαν καὶ τὰ γρήμια.

("Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

τά πρέπει νάχεις καὶ ψευδώνυμο)
Προσκοπάκι (καὶ τὸ γράμμα σου
 ὦρατο καὶ τὸ ποιηματάκι τῆς
 βροχῆς ἐστεῖλα). **Μαῦρον** 'Αε-
 τὸν (ἐστεῖλα χίρω γι' αὐτὰ πού
 μου γράφεις). **Ἀνδρομέδαν** (καὶ
 τοῦ χρόνου πὺδ ἔκτακτο! δὲν θυ-
 μοῦμαι τώρα, μὰ ἂν δὲν ἐδημο-
 σιεύθησαν, δὲν θὰ τὰς ἔλαβα).
Μοναχοκόρη (ἔχει καλῶς ἐ-
 στεῖλα λυσόχαρτο καὶ 4 τετράδια).
Ἀντώνη 'Ιννίον, **Ἑλληνικήν**
Ρόδον, **Ροδιακήν** Ἀῤῥαν, **Δημ.**
Στεφανίδην, **Παῖδι** τῶν **Δασῶν**
 κτλ. κτλ.

Ἰωάννη Δ. **Μουστάκη**, **Τσίγ-**
γάναν, **Ἀστραπέβροντο**, **Ροζί-**
ταν, **Μεγαλόπρεπην** 'Ιδην, 'Υ-
ψιπέτην 'Αετόν, Δ. **Παρθενό-**
πυλον, **Κρινὸν** **Καλομοίρη**,
Σγουρόμαλλην (ἐστεῖλα.)
 Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα με-
 τὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου, θ' ἀπαν-
 τήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
 Αἱ λύσεις δέκται μέχρι 24 Νοεμβρίου)

630. Δεξιόγραφος

Κραυγὴ πουλιού ἂν ἐνωθῇ
 Μ' ἀγκαθωτὸ φυτό,
 Γίνεται κάτι πὺν ποιεῖ
 Νὰ λέη σὰν τὸν Χριστό:
 — Δεῦτε οἱ κοπιῶντες
 Νὰ βοήτῃ δὴ σὲ μένα
 Ἀνάπαυση στὰ μέλη
 Τὰ κατακουρασμένα.

Μεγάλη Ἑλλάς

631. Συλλαβογράφος

Βεβαίωτικὸ
 Μὲ νησάκι φτάνουν
 Βασιλιά παλιὸ
 Καὶ γνωστὸ νὰ κάνουν.

Ἀτρέμηντο Εὐζωνάκι

632. Μεταγραμματισμός μετὰ Τονογράφου

Τῆς Μοῖρας βάλθηκες ν' ἀλλάξης
 Τὸ δρόμο; Πάλι ἐκεῖ θὰ φτάξης,
 Μέση ἀς τῆς ἀλλάξης καὶ τόνο:
 Ὁ δρόμος εἶναι δρόμος μόνον
 Ἀνώμαλος, στενὸς καὶ πού περνᾷ
 Ἀπὸ γκρεμούς, χαράδρες καὶ
 [βουνά,
 Ζάνθιππος

633. Ἀναγραμματισμός
 Παλιά, περιφημὴ γιορτὴ
 Μπερδεύει τὰ στοιχεῖα
 Κι' πόλιν φανερώνειται
 Στὴν Αἴγυπτο πλουσία.

Ἀγνή Ψυχούλα

634. Μωσαϊκόν

Πάρος, Χίος, Δήλος,
 Μύκονος καὶ Μῆλος
 Ἀπὸ ἑνα τους ἀνείχουν
 Καὶ μιὰν ἄλλη σχηματίζουν.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν

635. Δικτυωτόν

* * * * * = Ἀρχ. πόλις τῆς
 * * * * * [Μ. Ἀσίας.
 * * * * * = Πρωτεύουσα εὐ-
 * * * * * [ρωπ.
 * * * * * = Ποταμὸς τῆς
 * * * * * [Ἰταλίας.
 * * * * * = Πρωτότερον.
 Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀφριμένον Κύμα

636. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
 Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν
 κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μέρος
 τοῦ φυτοῦ:
 Φρόνιμος, ἀντάρτης, δειλός,
 κεκλιμένος, ἀναιδής.
 Φωτεινός

637. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4 = Ἀρχ. ποιητής
 2 9 8 6 1 = Ποταμός.
 3 4 5 6 2 3 1 = Ἐπιστήμη.
 4 5 1 5 9 2 = Μόνος βάρους
 5 3 5 1 8 = Μυθολογικόν.
 6 2 6 7 6 4 = Μέρος τῆς οἰκίας.
 7 1 8 6 4 = Φωτιστικόν.
 8 6 5 6 4 = Ἀνεμος.
 9 2 1 3 6 8 = Ναὸς θεᾶς.

Σταυραετός

638. Μικτόν

ω - *** - εαη - κ - εεω - κ - εει
 Ἀναξίλυτρος

639. Γρίφος

πα
 ο πα τ πα τ' ἐρών
 πα τ πα τρ εἶδος
 πα Γ. Ι. Σ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

640. *Métagramme*
 Avec S, grand végétal;
 Avec L, petit animal.

Ἡλιόγεννητη

641. Sans Voyelles

Fs-c-q-dt-dvnn-q-prt
 Εὐστράτης Παζινός

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

410. Σίκινος, (σύ, κείνος). —
 411. Φάρος-ἄφρος. — 412. Ἀλυ-
 σις-λύσις. — 413. Ψαλμός-παλμός.
 414. Ὁ Ὁρος, ἡ ὥρα, τὸ ὄρος.
 415. Ἄλτις-ἄλτ! = ἔς+ Πάνορ-
 μος-δρόμος = Πάν + (Μυσία -
 μῦς) = ἴα = ἸΣΠΑΝΙΑ.
 416. ΜΕΛΙΣΣΑ
 Ε Α Π Ι
 Λ Α Ο Κ Ο Ω Ν
 Ι Κ Ν Ε
 Σ Π Ο Ν Δ Α Ι
 Σ Ω Ε Α Σ
 Α Ι Ν Ε Ι Α Σ

417-421. Διὰ τοῦ ΧΕΙΡ: πρό-
 χειρος, αὐτόχειρ, χειρίζω, Χεί-
 ρων, ἀντίχειρ. — 422. Ὡς ἦδὺν τὸ
 ἔζη μὴ φθονοῦσης τῆς νύχης. —
 423. Ἡ ἄνοδος εἰς ὑψηλὸν ὄ-
 ρος ἐπίπονος. (ἡ ἄνω δὸς εἰς
 ὑψηλόν, ὁρρὸς ἐπὶ πόνος). — 424.
 Orphélin (Orphée, lin). — 425.
 Πολλὰ ἀρετὰ ὁμοῦ εἶναι σπά-
 νια. (Paul, hate, arrêtez, hom-
 me, oui, n'est ce pas? niez).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
 ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
 πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
 ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
 δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
 καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1926)
 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
 μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
 ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος
 δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
 στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
 ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
 δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
 κόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
 ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾳ
 στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
 Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
 ξις, μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
 μὲ κεφαλαία δρ. 1.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
 Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαράτητη.

[ΚΖ' - 905]

Ἀνδρομέδα, Ἑλσα, Μπόμι, Ἀνέσπερη
 Εὐτυχία, Σαπουνόφουσα, Ζηλένο
 Κάστρο, Ταξιδιάρικο Κύμα, Ὀδέτη, Κο-
 λοκυθόσπορος, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά;
 Δ/σις: Εὐτυχίαν Κυζικηνού, Μαροῦσι.

ΡΟΖΙΤΑ

[ΚΖ' - 906]

Υποστηρίξτε τὸν (ΚΖ' - 822) διαγωνισμό
 μου! Ἡ Δ/σις μου προσκρινᾷ: Μι-
 χαὴλ Βαρέλλα, Φαρμακέμπορον, Θεσσαλο-
 νικὴν διὰ: Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

[ΚΖ' - 907]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοισμο,
 χαιρετοῦμε ὅλους-ες, ἰδιαίτερως Γιώ-
 νην, Σανσελῶρ.

Ταρτούφος, Μοκεκὸ

[ΚΖ' - 908]

Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά καὶ ἄλληλο-
 γραφοῦμε μὲ ὅλους. Στείlate: Ταρ-
 τούφον p. r. Μυτιλήνην.

Ταρτούφος, Μοκεκὸ

[ΚΖ' - 909]

Ἐισερχομένη στὸ Διαπλάσσοισμο χαιρε-
 τοῦμε ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια.
 Δ/σις: Ἑλλήν Λασκαρίδου, Μιτωλήνην.

Σμυρνεοπούλα

[ΚΖ' - 910]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ
 Ἰορίζονται ἀντιπροσώποι: Ἡρακλείου:
 Σκανδαλιάρικο Διαβολάκι, Σερ-
 ρῶν: Κάτασπρος Ἀράπη.

Ἀντιπροσώπων: ΦΟΒΕΡΟ ΛΥΚΟΣΚΥΛΟ

[ΚΖ' - 911]

ΠΑΡΑΡΤ. «ΚΥΝΗΓΟΥ» ΚΟΡΙΤΕΙΩΝ
 Προκηρύσσουμε Διαγωνισμόν ἀγράφων
 καρτῶν. Συμμετοχὴ τριδράχμιος. Βρα-
 βεῖα ἐκλεκτά. Περιμένοντες ἀπ' ὅλους-ες.

Διαγωνισμῶν: ΝΕΡΟΚΗΝΑ

[ΚΖ' - 912]

Σκανδαλιάρκα, Λέλια, Μορέλλα, θερ-
 μά σ' εἰς χαιρετὰ ἡ Αῤῥα τοῦ Εὐζείνου
 πού πάντα θὰ σ' εἰς θυμάται...

(ΚΖ' - 912a)

Προσκοπάκι, γιατί δὲν τὸ ἔκανες πρῶ-
 τα εἰς; ! Συλλοπήτρία ! !

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' - 913]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΖ' - 369) Δια-
 γωνισμοῦ. — Βραβεύοντες Ναδίαν (μὲ
 τὸν Ἑρνάν) καὶ Σιλουέτταν (μὲ τὴν Ἀ-
 γαπημένη). Στείlate Δ/σιν καὶ ταχυδρομι-
 κά — Λοιποὺς στείlanτας εὐχαριστοῦμεν.

Μαριζέλ-Νιτούς, Μιρέλλα

[ΚΖ' - 914]

Θέλω, εἶσαι ὁ Γιάννης Ταρτούφης. Αἰ-
 λάντα, Σγουρόμαλλη, Ἀμλετ, ἀνταλ-
 λάσσουμε τετραδιάκια: Εὐτυχία 13-Β, Ἀ-
 θήνας.

Στρατηγὸν Μπλύχερ

[ΚΖ' - 915]

Ἡ (ΚΖ' - 871) Ἀγγελία δημοσιεύεται χω-
 ρὴ τὴν ἀδεία μου, γι' αὐτὸ διαφεύδε-
 ται. Συγγνώμη. Φαληρεῖς «Οἷες», γιὰ
 τὴν ἀνησυχίαν.

ΑΒΘΙ (ἀντιπρόδ. «Σωματοφυλάκων»

[ΚΖ' - 916]

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ
 Ἀφίχθησαν εἰς Ὀδῶκα Παρκοί: Ἀδρός
 Ἰζέραρ, Κόμης τοῦ Δερνικουρ καὶ
 Μαρχιόσος ντὲ Ζιλιάκ.

Ὁ ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ συνεχίζει τὰς
 ἐργασίας του. — Ἀφάρα, στείle Δ/σιν σου.

[ΚΖ' - 917]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά ἀπ' εὐθείας μὲ
 ὅλους καὶ ὅλες, ἰδιαίτερως μὲ τὴν
 Ἀνθεμίδα καὶ Τζεκόντα. Δ/σις: Ζωζὺ
 Ἰωαννίδου, Κομοτηνῆν (Δ. Θράκης).

Τζεκόντα, γιατί δὲν μοῦ γράφεις;

ΝΟΡΜΑ

[ΚΖ' - 917a]

ΦΑΥΑΡΟΥΜΕΝ: Σέρλοκ Χόλμς = Γιάγ
 κοχλόν, Ἀνθισμένη Ὅσας = Μαροῖ!
 Βράστε μας λοιπόν ! ! !

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

[ΚΖ' - 918]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΟΜΕΡΩΝ
 Ζητούμεν ἀντιπροσώπους. Πρώτος Διαγ-
 ωνισμὸς καρτῶν. Βραβεῖα 4. Συμμετοχὴ
 δρ. 1,50. Δ/σις: Τάκην Ζάγκον, Κρέσταινα.

[ΚΖ' - 919]

Ἑλσα, Λέλια, Γλυκερία Χαρυγῆ, Ξανθὴ
 Κρητικοπούλα, Ἀνέσπερη Εὐτυχία, τε-
 τραδιάκια ἐστεῖλα. Περιμένω.
 Δ/σις: Βοσκοπούλαν, Ἀντωνιάδου 5,
 Ἀθῆναι.

Δεξαμένη 18αχή

[ΚΖ' - 920]

Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ. Μυστι-
 κῶν. Συμμετοχὴ τριδράχμιος. Προθε-
 σμία ἡμερῶν. Βραβεῖα δύο. Διαπλάσσοῦ-
 λες-α, περιμένω.
 Δ/σις: Βοσκοπούλαν, Ἀντωνιάδου 5,
 Ἀθῆναι.

Βοσκοπούλα

[ΚΖ' - 921]

ΦΑΛΗΡΙΚΕ ΟΜΙΛΕΣ: ὅσα σ' εἰς φάλαμε
 σπρίγγονται ἐπὶ βελτικωτάτων βά-
 σεων. Εἰς τί ἐγκρίται τὸ ἰδεώδες πεδίων
 σ' εἰς; Νὰ ἀρχίσετε μὴ διάλειψι πρὸ μηνὸς
 καὶ ἀκόμη νὰ τὴν τελειώσετε; Ἄλλως τε
 τὰ χάλια σ' εἶναι πασιφανέστατα. Δὲν
 πιστεύουμε νὰ ἔχετε τὸ βράδες νὰ ἀρνη-
 θῆτε ἐπὶ Διευθύνοντες ἀπὸ ... κορίτσι!
 ὅτι πάντοτε ἀλληλοτρώγεσθε δέλοντας
 ὅλοι τὴν προεδρείαν, ἐπὶ ὁ Πρόεδρος
 εἶναι ... ἀνίκανος νὰ συνάγῃ τὰ μέλη
 εἰς συνεδρίασιν; Δεχθῆτε λοιπὸν ἐγ-
 κάρδια συλλοπήτρία ! !

Ἀνακτοσοῦρα, Ἀντονέυρη, σιωπή!

[ΚΖ' - 922]

Κολοκυθόσπορος, κοιντοῦρο σὲ ταῖς
 ἡ ... ντανίς σου; Οἰκονομία, δρὲ
 παδί μου ! ! Σατανά, συλλοπήτρία ! !
 Ξανθὴ Μουσική = Κ. Τσιτάδου. ΑΜΑΕΤ

[ΚΖ' - 923]

Πιστοποιούμεν ἐπὶ Σαπουνόφουσα δὲν
 εἶναι Παπᾶ. (Διπλάσις).

Κόκκινος Ἀραπάκι

[ΚΖ' - 924]

Α. Σ. Γράφε μου χωρὶς νὰ ἀναφέρῃς
 στὸ φακέλλο διόλου τὸ ὄνομα
 μου οὔτε ἄλλα ψηφία καὶ θὰ λαβῶναι ἀ-
 σφαλῶς. Λεπτομερείας ἀργότερα. Σ. Α.

[ΚΖ' - 925]

Τρέμετε ! ! ! γιατί ἐξακολουθεῖς: Αἰγυ-
 πτία = Κατακνήλη, Γίνος Βούγας =
 Γιάννης Λαγουδάκης. Ἀούαα !

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

[ΚΖ' - 926]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους καὶ ὅ-
 λες. Στείlate: Α Γαβριηλίδην, Χαλ-
 κοκονόβλη 49, Ἀθῆνας, διὰ:

Λόρδον Γκλέναρβαν

[ΚΖ' - 827]

Ἀνακτοσοῦρη καὶ Ἀντονέυρη, Κρί-
 σὰς καίμενοι ! Ἀν ὅλες σ' εἰς ἀνακα-
 λυψῆς εἶναι σ' εἰς τὴν δική μου, σ' εἰς συλλο-
 πῆμα. (Σημ. Διαπλ. Σ' εἰς γέλασος Δ/σις).

Σαπουνόφουσα

[ΚΖ' - 928]

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
 ΕΡΜΗ ! παρακαλοῦμε νὰ ξαναπείς τὴν
 (ΚΖ' - 670) μὴ ξεχνώντας, ἐπὶ εἰμῆς ἀ-
 νακαλύψουμε Σύλλογον.

Σ' εἰς «ΠΑΛΙΑΤΟΙ», δὲν ἔχουμε πα-
 ρὰ νὰ ὑπενθυρίσουμε τὴν (ΚΖ' - 560).
 ... ὑπάρχει φόβος νὰ πείστε καὶ τότε θὰ
 χυπῆστε πολὺ, μὰ πολὺ βαρεῖα ! ! Μήπως
 σὲν εἶστε Παλιάτοι; (;)
 «ΦΑΥΑΡΟΙ ! ! Νομίζετε ὅτι μπορεῖτε να-
 νεῖς νὰ πασοκρίτουμε μὲ τίς φλυαρίες σ' εἰς;»

[ΚΖ' - 929]

Διαγωνισμῶν (ΚΖ' - 762) παρατείνω
 ἐπ' ὀρίστον Βραβεῖα ἐκλεκτά: Δ/σις:
 (ΚΖ' - 642). Παλιάτοι, Ἑρμῆ, Τίταν, Ἀ-
 στήρ, Βουλγαροκτόνο, Διαβολάκοι, Ἰσπύ-
 στήρ, Ἀκαταμάχητοι, Ἰερολοχίται, Κυνηγέ,
 περιμένω ἰδιαίτερως.

Βράχος τῆς Ἰωνίας

[ΚΖ' - 930]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μέσον Διαπλά-
 σεως. Περιμένω ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες.
 Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἐστεῖλα: περιμένω.
 Νέμεσις

[ΚΖ' - 931]

Ἀλλοίμονον σ' εἰς ! ! ! Εἰς τὸ προσε-
 χεῖς φύλλον τὸ τέλος τοῦ κόσμου
 καὶ τοῦ Διαπλάσσοισμου: 30 ἀποκα-
 λυψῆς ! ! !

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
 δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν τωρ
 διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας,
 ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
 τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας.
 Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
 ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων ταν.